

Ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος Συμεών στον Πύργο Υπάτης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος](#)

Σε απομακρυσμένους οικισμούς της όμορφης ορεινής Δυτικής Φθιώτιδας περιόδευσε τις πρώτες ημέρες του Δεκαπενταυγούστου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, όπου και χοροστάτησε στις Ιερές Παρακλήσεις στην Υπεραγία Θεοτόκο, επικοινωνώντας πνευματικά και ευχετικά με τους λιγοστούς κατοίκους των χωριών και τους παραθεριστές, οι οποίοι αυτές τις ημέρες ευρίσκονται στο χωριό τους.

Ο κ. Συμεών την δεύτερη **Ιερά Παράκληση** για τον φετινό Δεκαπενταύγουστο τέλεσε στον **Πύργο Υπάτης** και στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου, όπου οι κάτοικοι με προεξάρχοντα τον Πρόεδρο του χωριού **κ. Νικόλαο Ζησάκη** και εκ

μέρους των πιστών τον **κ. Αθανάσιο Ραφτόπουλο** υποδέχθηκαν με αγάπη και σεβασμό τον Σεβασμιώτατο.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών αναφέρθηκε στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου και χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Μέσα λοιπόν σε αυτό τον κυκεώνα της πορείας της ζωής μας έχουμε μία «σταθερά» κι αυτή η «σταθερά» είναι η Παναγία μας. Έχουμε ένα σταθερό λιμάνι, ένα σταθερό καταφύγιο, ένα σταθερό απάγκιο, ένα σταθερό φάρο, έχουμε ένα σταθερό σημείο αναφοράς το οποίο μας υπενθυμίζει ότι είμαστε άνθρωποι, ότι είμαστε παιδιά μιας μάνας γλυκιάς που μας αγαπά όλους, ότι είμαστε αδέρφια μεταξύ μας κι ότι δεν είμαστε τελείως ορφανοί, ότι δεν έχουμε μείνει τελείως μόνοι αλλά έχουμε την Παναγία να είναι η μεταβολή των θλιβομένων, να είναι η απαλλαγή των ασθενούντων, να είναι η παρηγοριά όλων των πονεμένων ανθρώπων κι αυτό να μην το απεμπολήσουμε ποτέ και ιδιαίτερα σε στιγμές θλίψεως και σε στιγμές απελπισίας. Σε όλους μας κάποια στιγμή μας χτυπάει την πόρτα ο πειρασμός, ο πόνος, η απορία, η διάψευση, το αδιέξοδο. Όλοι μας κάποια στιγμή θα βρεθούμε μπροστά σε γιατί τα οποία δεν θα μπορούμε να απαντήσουμε, μπροστά σε ερωτήματα τα οποία δεν μπορούμε καν να εξηγήσουμε, μπροστά σε προβλήματα τα οποία δεν τα περιμένουμε. Ενώπιον λοιπόν αυτών των βεβαιωμένων προκλήσεων να μην ξεχάσουμε ότι έχουμε «σημείον αναφοράς» και αυτό είναι η Παναγίας μας».

Κλείνοντας ο Σεβασμιώτατος το κήρυγμά του ανέφερε:

«Σας ευχαριστώ όλες και όλους για τη θαλερή και από καρδιάς υποδοχή σήμερα. Αισθάνομαι το χρέος και την τιμή να διακονώ τη Θεόσωστο αυτή επαρχία και για αυτό προσέρχομαι ως ταπεινός προσκυνητής στον Ιερό αυτό Ναό. Είναι για την ταπεινότητά μου ευτυχία να εισέρχομαι και να ιερουργώ στους Ναούς του τόπου μας. Αναψύχεται η καρδιά μας ενώπιον της εικόνας της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, της μάνας όλων μας. Σε αυτήν προσφεύγουμε σε κάθε στιγμή της βιοτής μας, εναποθέτοντας τις αγωνίες, τις προσευχές, τις ελπίδες μας. Είναι η γλυκιά μάνα που με τη σιωπή της διδάσκει, παραμυθεί, στηρίζει κάθε αναγκεμένη καρδιά. Σε αυτά τα χρόνια διερχόμενος τα χωριά μας αλλά και τις πόλεις της Φθιώτιδας βλέπω καθάριες ψυχές που σέβονται τα νάματα των ιερών παρακαταθηκών μας και δέομαι νυχθημερόν, όπως και όλη η Εκκλησία, για τη κατά Θεόν πρόοδο πάντων ημών. Επιτρέψτε μου να ευχαριστήσω όλες τις μανάδες του κόσμου που κοπιάζουν, που εύχονται και προσεύχονται για κάθε άνθρωπο. Μνεΐα ποιώ για τους μόνιμους κατοίκους και του χωριού σας, το χέρι των οποίων φιλώ ευλαβικά!»

Τον Σεβασμιώτατο προσφώνησαν εκ μέρους του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, **ο κ. Αθανάσιος Ραφτόπουλος** διερμηνεύοντας τα ομόθυμα αισθήματα ευγνωμοσύνης του χωριού, καθώς και ο Πρόεδρος της κοινότητας κ. Νικόλαος Ζησάκης ο οποίος αναφέρθηκε στην ιστορία του χωριού και επέδωσε στον Σεβασμιώτατο δύο συλλεκτικές εκδόσεις, ενώ τα παιδιά του χωριού προσέφεραν στον Σεβασμιώτατο μία όμορφη ανθοδέσμη. Ιδιαίτερα επεσήμαναν οι κάτοικοι του Πύργου ότι η προηγούμενη αρχιερατική ιεροπραξία στην ενορία τους είχε γίνει το 1972, όταν ο μακαριστός Φθιώτιδος κυρός Δαμασκηνός εγκαινίασε τον Ναό της Ενορίας.

Ακολούθησε κέρασμα προς όλους στην πλατανοσκέπαστη πλατεία, προσφορά της κας Μαρίας Λαϊνά, Προέδρου του Συλλόγου των Υπαταίων « Οι Αινιάνες», ενώ ο Σεβασμιώτατος διέβη πεζός τους γραφικούς δρόμους του χωριού καταλήγοντας στο μαγαζί του χωριού όπου είχε μία ευχάριστη επικοινωνία με όλους.

Στη Μεγάλη Κάψη

Στην τρίτη Ακολουθία της Ιεράς Παρακλήσεως ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος Μεγάλης Κάψης, όπου και εκεί οι κάτοικοι τον υποδέχθηκαν με περισσή αγάπη και σεβασμό.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Συγκινούμαι με τους καλούς μας ιερείς, οι οποίοι ολιγάριθμοι μεν διακονούν πολλά χωριά μαζί με τις δυνάμεις που έχουν, βρίσκοντας κατανόηση από εσάς που αναγνωρίζετε τον κόπο τους και την ανάγκη να ανταποκριθούν όσο το δυνατόν σε περισσότερες απαιτήσεις και σε περισσότερες ανάγκες ιδιαίτερα στην γιορτή της Παναγίας μας και σε άλλες εορτές και γι' αυτό σας ευχαριστώ και σας επαινώ και σας ευλογώ που έχετε τόσο μεγάλη καρδιά. Άλλωστε Μεγάλη Κάψη μπορεί να σημαίνει μεγάλη καρδιά πάνω απ' όλα. Καύση καρδιάς εύχομαι να είναι, μεγάλη καύση καρδιάς, Μεγάλη Κάψη να είναι εδώ το χωριό.

Θέλω να συγχαρώ όλους εσάς, οι οποίοι έχετε φροντίσει την εκκλησία, η οποία αποτελεί ένα ζωντανό μουσείο με τις υπέροχες τοιχογραφίες, με τις υπέροχες εικόνες, με την υπέροχη τοιχοποιία, τις επιτρόπισσες, τους επιτρόπους, όλους εσάς που όλα είναι καθαρά, αρχοντικά, όμορφα σαν να έχει γάμο το χωριό σήμερα και χαίρομαι πάρα πολύ και συγκινούμαι διότι αυτό που νιώθω όταν βρίσκομαι σε αυτούς εδώ τους ναούς δεν περιγράφεται. Είναι μια μοναδική εμπειρία, γιατί εδώ καταλαβαίνεις ότι η εκκλησία είναι ζωντανή, είναι εδώ, βρίσκεται στα μικρά,

βρίσκεται στα ελάχιστα, βρίσκεται στις βουνοκορφές, στις ερημιές, στα ξωκκλήσια, βρίσκεται πάνω σε αυτές τις αετοφωλιές, στα μπαλκόνια και γι' αυτό μεγάλη χαρά νιώθω σήμερα και σας εύχομαι η Παναγία να σας σκεπάζει, να σας στηρίζει, να ευλογεί εσάς και τις οικογένειές σας, να σας μαζεύει στο χωριό σας με πολλές ευκαιρίες, μικρές και μεγάλες.

Να είστε όλοι γεροί, όλοι δυνατοί και εύχομαι πάντοτε να καταφεύγετε στην Παναγία, να αντλείτε δύναμη, να αντλείτε κουράγιο. Η ζωή μας έχει πολλές δυσκολίες, να μην νομίζουν ότι όσοι μένουν σε μεγάλες πόλεις ότι ζουν σε παραδείσους και εμείς είμαστε οι καημένοι που ζούμε στην επαρχία, εμείς είμαστε οι τυχεροί, εμείς είμαστε οι προνομιούχοι, εμείς που ζούμε σε μικρές πόλεις κι ακόμα πιο πολύ αυτοί που ζουν στα μικρά χωριά που αναπνέουν καθαρό αέρα και έχουν μυαλό πιο πολύ στη θέση του απ' ότι όλοι εμείς που είμαστε στις μεγαλουπόλεις. Μπορεί εμείς εδώ να είμαστε λίγοι, μπορεί να έχουμε τις ιδιοτροπίες μας, μπορεί καμιά φορά να μας πιάνουν και οι μικρότητες μας, χωρίς λόγο βέβαια και χωρίς δικαιολογία, όμως είμαστε κοντά ο ένας στον άλλον, υπάρχουμε ο ένας μέσα από τον άλλον, ζούμε ο ένας μέσα από τον άλλον, αντλούμε ύπαρξη ο ένας μέσα από τον άλλον.

Αυτή είναι η δύναμή μας, αυτή είναι η Ελλάδα, αυτό είναι η Ορθοδοξία, αυτό είναι η ελληνική ταυτότητα, αυτό είναι η Πατρίδα μας».

Έναρξη Ιερών Αγρυπνιών στον Ι. Ν. του Οσίου Παΐσιου στην Μακρακώμη

Τέλος, ο **Σεβασμιώτατος κ. Συμεών**, σύμφωνα με το πρόγραμμα, το οποίο κατήρτισε η Ιερά Μητρόπολις, εκτός από τις καθημερινές Ιερές Παρακλήσεις στην Παναγία, οι οποίες τελούνται κάθε βράδυ στις 21:00 μ.μ., θα τελείται Ιερά Αγρυπνία κάθε πρώτη Κυριακή του μήνα, χθες το βράδυ, ο ίδιος ο Σεβασμιώτατος έκανε την έναρξη των Ιερών Αγρυπνιών στον Ιερό Ναό του Οσίου Παΐσιου του Αγιορείτου στην Μακρακώμη, χοροστατώντας αρχικά στην Ακολουθία της Παρακλήσεως και τελώντας Ιερά Αρχιερατική Αγρυπνία, των προεορτίων της Δεσποτικής Εορτής της Μεταμορφώσεως στην συνέχεια .

Στις Ιερές Ακολουθίες, οι οποίες μεταδόθηκαν απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως (89,4 Fm) έψαλε ο Διευθυντής του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» Δρ. κ. Ανδρέας Ιωακείμ, πλαισιούμενος από μαθητές του Ωδείου.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος σημείωσε:

«Επικαλούμεθα την πρεσβεία και ικεσία του προστάτου μας Οσίου και Θεοφόρου πατρός ημών Παϊσίου του Αγιορείτου, επικαλούμεθα την πρεσβεία και ικεσία για πάρα πολλά αιτήματα, που έχουν οι καρδιές μας, για πάρα πολλά ζητήματα, τα οποία απασχολούν την ύπαρξή μας, για πάρα πολλά θέματα, τα οποία βασανίζουν τον εαυτό μας. Κυρίως όμως ζητούμε την πρεσβεία και την ικεσία του Οσίου πατρός ημών Παϊσίου γι' αυτό το οποίο εορτάζουμε σήμερα. Τα προεόρτια της Μεταμορφώσεως. Ζητούμε από τον Όσιο Παΐσιο να μας δείξει το δρόμο, ώστε κι εμείς να «προϋπαντήσωμεν Χριστού την Μεταμόρφωσιν» όπως ψάλλαμε στο απολυτίκιο ακριβώς της προετοιμασίας πριν από τη Μεγάλη Δεσποτική Εορτή της Μεταμορφώσεως.

Η κατ' εξοχήν εορτή των ορθοδόξων μοναχών είναι η εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, Δεν είναι τυχαίο ότι πάρα πολλά μοναστηριακά Καθολικά και στο Άγιο Όρος και σε όλη την ορθοδοξία είναι αφιερωμένα στη Μεταμόρφωση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Δεν είναι τυχαίο ότι στην κορυφή του Άθωνα βρίσκεται ο Ναός της Μεταμορφώσεως, αλλά και σε πολλά σημεία υψηλά σε διάφορα μοναστικά κέντρα δεσπόζουν Ναοί της Μεταμορφώσεως. Δεν είναι τυχαίο ότι οι νηπτικοί Πατέρες με προεξάρχοντα μορφή τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά κι όχι μόνο, τον Όσιο Συμεών το Νέο Θεολόγο, και άλλους Πατέρες της Εκκλησίας, κατ' εξοχήν μας μίλησαν για την εμπειρία του Θείου Φωτός, για το πώς μπορεί ο άνθρωπος να γίνει μέτοχος του Θείου Φωτός, του Ακτίστου Φωτός και οι μοναχοί αγωνίζονται όλη τους τη ζωή ακριβώς, για να λάβουν τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, να λάβουν το Φως του Χριστού, αυτό δηλαδή, που όλοι μας ουσιαστικά είναι ο σκοπός της ζωής μας.

Σκοπός της ζωής μας είναι να φωτιστούμε, να λάβουμε το Φως του Χριστού και όχι μόνο να το λάβουμε σε προσωπικό επίπεδο αλλά να γίνουμε και οι ίδιοι Φως Χριστού μέσα στον κόσμο: «Οὕτω λαμπρά τὸ φῶς τῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Καλούμεθα να γίνουμε ο καθένας ένα φως να φωτίζει το διπλανό του, να φωτίζει τους γύρω του, να φωτίζει τα σκοτάδια του κόσμου. Ο Όσιος Παΐσιος αυτό υπήρξε μέσα στην επίγεια πορεία του από τότε που ήταν λαϊκός, από τότε που ήταν στρατιώτης εδώ στη Μακρακώμη, ένα σημείο φωτεινό, ένα Φως του Χριστού μέσα στα σκοτάδια, μέσα στην καταχνιά του πολέμου, μέσα στη μελαγχολία του θανάτου, που έφερε ο πόλεμος, μέσα στις δυσκολίες της ζωής, μέσα στις αβύσσους των αμαρτημάτων των ανθρώπων και σε όλη του την πορεία, όπου και αν βρέθηκε, όπου κι αν μόνασε, αναζητούσε αυτήν τη μεταμόρφωση, η οποία δεν είναι μία μεταμπίεση, αλλά είναι μεταμόρφωση, δεν είναι μία αλλαγή αμφίων, ενδυμάτων, εξωτερικών στοιχείων, περικαλυμμάτων.

Μεταμορφωμένος άνθρωπος δεν είναι αυτός που ξαφνικά ντύνεται όμορφα ή στολίζεται όμορφα για να δείχνει όμορφος και ωραίος και διαφορετικός. Μεταμορφωμένος άνθρωπος δεν είναι αυτός, ο οποίος επιτυγχάνει μία σούπερ λαμπερή εμφάνιση μέσα στον κόσμο αλλά μεταμορφωμένος είναι αυτός που η μορφή του αλλοιώνεται με το Φως το αναλλοίωτο: «Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου...» θα ψάλλουμε στην εορτή της Μεταμόρφωσης στον Όρθρο.

Μεταμορφωμένος άνθρωπος είναι αυτός, ο οποίος ουσιαστικά αποκαθιστά τη λερωμένη εικόνα του Χριστού την οποία φέρει στο πρόσωπο του. Αυτό σημαίνει Μεταμόρφωση. Ξαναποκτώ την αρχική μου εικόνα. Επιστρέφω στο πρώτο κάλλος, στη πρώτη ομορφιά, στην πρώτη αγάπη, στην πρώτη αθωότητα. Επιστρέφω σε αυτό που είμαι, ξαναγυρίζω στην πατρίδα μου, ξαναγυρίζω στην αφετηρία μου, διορθώνω όλες αυτές τις αποτυχίες, οι οποίες έχουν συμβεί στο διάβα της ζωής μου. Ξαναγίνομαι παιδί. Ξαναγίνομαι νέος, αρχίζω πάλι από την αρχή.

Μεταμόρφωση είναι μία νέα αφετηρία. Είναι ακριβώς ο καρπός της ζωής της Μετανοίας. Μεταμόρφωση και Μετάνοια ταυτίζονται γιατί ακριβώς η Μετάνοια είναι η Μεταμόρφωση.

Ο ιδιοτελής νους, ο φίλαυτος νους, ο άρρωστος νους, η άρρωστη νοοτροπία και άρρωστη ζωή μεταμορφώνεται και επιστρέφει στην υγεία. Ξαναγίνεται φωτεινή, αγαπητική, δοτική, ξαναγίνεται ένα φως, το οποίο θερμαίνει, ζεσταίνει, γλυκαίνει, αγαπά και δεν καταστρέφει, δεν καίει, δεν ρημάζει, δεν οδηγεί στην απόλυτη καταστροφή».

[Πατήστε ΕΔΩ για περισσότερες φωτογραφίες](#)